

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. D.** (v žalobou napadeném rozhodnutí označen též jako K. K.),
narozený X, státní příslušnost Alžírsko
zastoupen Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2018 č.j. KRPA-56273-37/ČJ-2018-000022

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 10. 3. 2018 č.j. KRPA-56273-37/ČJ-2018-000022 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13, se přiznává odměna ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení doby jeho zajištění za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „Dublinské nařízení“), stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 2. 2018 č.j. KRPA-56273-24/ČJ-2018-000022-MIG, a to o 30 dnů.
2. V doplnění žaloby žalobce namítal, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že před jeho vydáním byla všemi dožádanými státy doručena odmítavá odpověď na žádost o převzetí žalobce; s ohledem na to, že po prvotním odmítnutí žádosti nebyla v rámci jednoho měsíce od zjištění žalobcova záznamu v systému EURODAC podána žádost o žalobcovo převzetí dalším státu (tedy státu, jenž nebyl požádán o převzetí žalobce), zanikla doručením odmítavé odpovědi dožádaného státu možnost zajištění žalobce. Podle žalobce nezákonný postup žalovaného, jehož projevem bylo i vydání napadeného rozhodnutí, nemůže omluvit ani remonstrační řízení probíhající mezi Českou republikou a Německem, a to s ohledem na to, že zákonné limity pro zajištění cizince nemohou být remonstrací ze strany příslušného správního orgánu nijak ovlivněny. Žalobce dále přednesl právní argumentaci, podle níž je možno uplatnit původní prováděcí právní úpravu (nařízení Komise /ES/ č. 1560/2003 ze dne 2. 9. 2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států /dále též „prováděcí nařízení č. 1560/2003“/) jen tehdy, není-li v rozporu se zcela zřejmě a určitě projeveným *ratio legis* nové právní úpravy vyšší právní síly obsažené v Dublinském nařízení. Žalobce dodal, že za této situace je třeba odmítnout výklad, který by umožňoval prodloužení lhůt pro zajištění cizince nad rámec lhůt upravených čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení, resp. odůvodňoval jinou úpravu jejich běhu v případě, že dojde k uplatnění tzv. remonstrace ve smyslu prováděcího nařízení č. 1560/2003. Podle žalobce v případě zahájení remonstrace tedy v žádném případě nelze prodlužovat lhůtu nad dobu zajištění přesahující dobu od počátku zajištění do obdržení negativního vyjádření dožadovaného státu. Žalobce doplnil, že doba mezi negativním vyjádřením Německa a případnou novou, pozitivní odpovědí (která může podle prováděcího nařízení trvat až pět týdnů), by totiž fakticky prodlužovala dobu zajištění o další úsek, což je s ohledem na explicitní navázání zajištění na dobu pro podání žádosti o převzetí cizince (v délce jednoho měsíce) a pro realizaci předání cizince počítané od explicitního nebo implicitního souhlasu dožádaného státu (v délce šesti týdnů) zcela nepřipustné. Závěrem žalobce namítl, že negativní vyjádření jediného státu, který přichází v úvahu, tedy sice nemá za následek nemožnost přehodnocení tohoto nesouhlasu v remonstračním řízení, ale v žádném případě nemůže mít za následek zánik povinnosti dožadujícího státu propustit zajištěného cizince po prvotním negativním vyjádření všech dožádaných států, a to již z toho důvodu, že v případě, že by tak neučinil

pravidelně, by docházelo k nepřijatelnému překročení dvoutýdenního limitu pro odpověď dožádaného státu, který samozřejmě ve vztahu k pravidlům postulovaným Dublinským nařízením nemůže být „podzákonným“ prováděcím nařízením č. 1560/2003 nijak prodlužován, k čemuž by docházelo, pokud by bylo o převzetí žalobce žádáno ze strany žádajícího státu „dvakrát“.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě oponoval, že v souladu se zákonem přistoupil k prodloužení doby zajištění o 30 dnů. Závěr, proč přistoupil k prodloužení doby trvání zajištění, vyjádřil dle svého tvrzení v odůvodnění napadeného rozhodnutí konkrétně a jasně poukázal na skutečnosti, které vedou k vydání rozhodnutí. Žalovaný zrekapituloval stav věci a uvedl, že příslušný správní orgán dne 26. 2. 2018 zaslal do Spolkové republiky Německo žádost o přehodnocení, tzv. remonstraci (přičemž poukazoval na trvající odpovědnost německé strany); lhůta na odpověď Spolkové republiky Německo byla na základě Dublinského nařízení stanovena do 12. 3. 2018 – dle žalovaného tak nedošlo k překročení lhůty pro zajištění předpokládané čl. 28 Dublinského nařízení. Do doby vydání napadeného rozhodnutí nebyla žalovanému zaslána žádná zpráva o průběhu dublinského řízení, a proto nezbylo žalovanému nic jiného než dobu zajištění žalobce za předpokladu splnění cíle řízení, kterým je přemístění žalobce na území státu, ve kterém je žadatelem o přiznání mezinárodní ochrany, prodloužit o 30 dnů. Podle žalovaného v případě žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí reálný předpoklad realizace předání na území Spolkové republiky Německo existoval, neboť v daném případě neexistovala překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala tomuto předání; žalovaný v této věci hodnotil shromážděné materiály a zároveň vycházel ze sdělení odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra. Žalovaný podotkl, že nelze opomenout skutečnost, že jak předestírá prováděcí předpis, tento byl zřízen s cílem nápomoci spolupráci mezi orgány v členských státech příslušnými k provádění Dublinského nařízení, pokud jde o předávání a vyřizování žádostí za účelem převzetí a přijetí zpět, žádostí o informace a provádění přemístění; je pravdou, že došlo k novelizaci Dublinského nařízení, avšak právě úsilím společné azylové politiky Evropské unie bylo vytvoření metody, která je založena na objektivních a spravedlivých kritériích jak pro členské státy, tak pro dotčené osoby tak, aby byl zaručen přístup k řízení o přiznání právního postavení uprchlíka a aby nebyl ohrožen cíl urychleného vyřízení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam o zajištění cizince Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha IV, vnější služby, místního oddělení Lhotka ze dne 9. 2. 2018 č.j. KRPA-56273-2/ČJ-2018-001411-P4, úřední záznam Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha IV, vnější služby, místního oddělení Lhotka ze dne 9. 2. 2018 č.j. KRPA-56273-5/ČJ-2018-001411-P4, protokol o podání vysvětlení žalovaného ze dne 10. 2. 2018 č.j. KRPA-56273-22/ČJ-2018-000022, rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce ze dne 10. 2. 2018 č.j. KRPA-56273-24/ČJ-2018-000022-MIG, oznámení Ministerstva vnitra,

odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 2. 2018 č.j. OAM-229/DS-PR-2018 o zahájení řízení podle Dublinského nařízení, přípis Policejního prezidia ČR, odboru mezinárodní policejní spolupráce, oddělení operativní spolupráce ze dne 14. 2. 2018 č.j. PPR-42451/MPS-2018-CZ-838452/2018-PMI, oznámení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o průběhu řízení ze dne 6. 3. 2018 č.j. OAM-229/DS-PR-2018, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 10. 3. 2018 č.j. KRPA-56273-37/ČJ-2018-000022.

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 9. 2. 2018 byla vyslána policejní hlídka na záchyt pachatele krádeže v supermarketu na adrese Freiwaldova 1, Praha. Zde se nacházel v záchytné místnosti muž (žalobce), který rozuměl špatně česky a sám česky mluvil s omezenou slovní zásobou. Z prodejní plochy ukradl zubní pastu za 70 Kč a prošel bez zaplacení pokladní zónou. Neměl u sebe žádný doklad totožnosti, po poskytnutí součinnosti uvedl osobní údaje. Žalobce byl eskortován na policejní služebnu. Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 2. 2018 byl žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem předání podle Dublinského nařízení; doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Z oznámení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 2. 2018 o zahájení řízení podle Dublinského nařízení vyplývá, že v případě žalobce byl zahájen postup podle Dublinského nařízení; dne 14. 2. 2018 byly za účelem zjištění stavu věci odeslány žádosti o přijetí zpět do Švýcarska a Německa na základě shod v systému EURODAC; lhůta na obě odpovědi byla stanovena na 28. 2. 2018. Z přípisu Policejního prezidia ČR, odboru mezinárodní policejní spolupráce, oddělení operativní spolupráce ze dne 14. 2. 2018 vyplývá, že žalobce, vystupující též pod jménem K. K., je v současnosti osobou hledanou v Německu, a to Státním zastupitelstvím v Brémách od roku 2015 pro trestný čin krádeže. Z oznámení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6. 3. 2018 plyne, že v případě žalobce byla do Spolkové republiky Německo dne 26. 2. 2018 odeslána žádost o přehodnocení, tzv. remonstrace; lhůta na odpověď na remonstraci je dle prováděcího nařízení č. 1560/2003 14 dnů, tj. do 12. 3. 2018; proto bylo požádáno o prodloužení lhůty zajištění žalobce. Dne 10. 3. 2018 žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, jímž podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců prodloužil dobu zajištění žalobce o 30 dnů.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
9. V čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení je stanoveno:

„Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.

Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“

10. V čl. 5 prováděcího nařízení č. 1560/2003 je stanoveno:

„1. V případě, že dožádaný členský stát po provedení posouzení shledá, že předložené důkazy nezakládají jeho příslušnost, uvede ve své zamítavé odpovědi dožadujícímu státu úplné a podrobné důvody svého zamítnutí.

2. Domnívá-li se dožadující členský stát, že je toto zamítnutí založeno na nesprávném vyhodnocení, nebo může-li předložit doplňující důkazy, může požádat o nové posouzení své žádosti. Tato možnost musí být využita do tří týdnů od obdržení zamítavé odpovědi. Dožádaný členský stát odpoví do dvou týdnů. V žádném případě nesmí tento dodatečný postup přesáhnout lhůty stanovené v čl. 18 odst. 1 a 6 a čl. 20 odst. 1 písm. b) nařízení (ES) č. 343/2003.“

11. Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

12. Jak vyplývá z předmětné právní úpravy i konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, je třeba vycházet z toho, že zajištění žadatele o mezinárodní ochranu by mělo být krajním prostředkem (*ultima ratio*), jak docílit jeho přemístění podle principů a mechanismů Dublinského nařízení do členského státu odpovědného za vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

13. Pokud jde o žalobcovu jedinou žalobní námitku, že prováděcí nařízení č. 1560/2003 je normou nižší právní síly než Dublinské nařízení, přičemž prováděcí nařízení č. 1560/2003 je možno uplatnit jen tehdy, není-li v rozporu s Dublinským nařízením (z čehož žalobce dovodil, že dvoutýdenní lhůta stanovená čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení byla překročena), soud se s touto argumentací ztotožňuje. Lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 6. 2017 č.j. 33 A 23/2017-25: „Prováděcí nařízení je legislativním aktem Evropské unie ve smyslu čl. 291 odst. 2 Smlouvy o

fungování EU, přičemž zmocnění pro jeho vydání je předvídáno již v bodě 13 preambule nařízení Dublin II. Jakkoliv nařízení Dublin III v plném rozsahu nahradilo nařízení Dublin II, k vydání nového prováděcího nařízení nedošlo, a tak zůstalo v platnosti původní prováděcí nařízení, neboť nedošlo k jeho výslovné derogaci. Tím lze vysvětlit zřejmě i určitou diskrepanci mezi nařízením Dublin III a původním prováděcím nařízením, která spočívá v tom, že nařízení Dublin III vůbec otázku vlivu tzv. remonstrační procedury neupravuje. V prvé řadě je třeba vycházet z toho, že prováděcí nařízení je navíc aktem nižší právní síly než nařízení Dublin III. Krajský soud má za to, že i z hlediska dalších metanorem pro řešení kolize norem platí, že lex posterior derogat legi priori, ledaže by se jednalo o situaci, kdy původní (předchozí) právní úprava je speciální, zatímco nová právní úprava má charakter obecného normativního rámce řešeného problému (lex generalis). Z uvedeného podle krajského soudu vyplývá, že původní úprava obsažená v prováděcím nařízení je coby lex specialis i nadále použitelná a nedošlo tak zřejmě k její tacitní derogaci novým nařízením Dublin III, neboť nebylo úmyslem unijního normotvůrce původní prováděcí nařízení zrušit a toto je chráněno presumpcí platnosti aktů veřejné moci. Nicméně za této situace je možno uplatnit původní prováděcí právní úpravu jen tehdy, není-li v rozporu se zcela zřejmě a určitě projeveným ratio legis nové právní úpravy vyšší právní síly obsažené v nařízení Dublin III. Původní nařízení Dublin II totiž vůbec neupravovalo otázku zajištění cizince. V tom se ovšem nová právní úprava (nařízení Dublin III) zásadně liší, neboť zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany ve společném jednotném azylovém systému upravuje, byť nikoliv zcela komplexním způsobem. Citované ustanovení čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III ovšem nijak nepamatuje na situaci, pokud v rámci dublinského řízení přikročí dožadující členský stát k tzv. remonstraci. Za této situace je třeba odmítnout výklad, který by umožňoval prodloužení lhůt pro zajištění cizince nad rámec lhůt upravených čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, resp. odůvodňoval jinou úpravu jejich běhu v případě, že dojde k uplatnění tzv. remonstrace ve smyslu prováděcího nařízení. Z uvedeného krajský soud dovozuje, že pokud ministerstvo postupovalo v předmětné věci ve smyslu čl. 5 prováděcího nařízení, nemělo to vliv na délku ani počítání lhůt pro zajištění žalobce, jak je upravuje čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Žalovaná tedy již k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyla oprávněna zajistit žalobce za účelem jeho předání do Bulharska, neboť takový postup by byl podmíněn výslovným či implicitním souhlasem s převzetím žalobce do dožádaného členského státu EU. Jelikož tento souhlas ve věci nebyl dán, ani ho na základě původní negativní odpovědi podle pevného přesvědčení krajského soudu nebylo možno fingovat (tzn. dovodit fiktivní souhlas dožádaného členského státu), pak měl být žalobce po uplynutí lhůty stanovené rozhodnutím žalované o prodloužení zajištění propuštěn na svobodu.“

14. Zdejší soud se s argumentací Krajského soudu v Brně ztotožňuje, přičemž tato je použitelná i pro danou věc. Při aplikaci prováděcího nařízení č. 1560/2003 tak nesmí dojít k překročení lhůt stanovených v čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení, byť by k tomuto překročení mělo dojít postupem předvídaným v prováděcím nařízení č. 1560/2003. V posuzovaném případě byl žalobce zajištěn rozhodnutím žalované ze dne 10. 2. 2018, a to na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody (k tomu došlo dne 9. 2. 2018). Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky dne 14. 2. 2018, tedy řádně ve lhůtě dle věty první pododstavce druhého čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení, odeslalo žádosti o přijetí žalobce zpět, a to do Švýcarska a Německa. Z oznámení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6. 3. 2018

pak vyplývá, že na základě zamítnutí žádosti o zpětvzetí byla do Německa odeslána žádost o přehodnocení, tzv. remonstrace (na základě čl. 5 odst. 2 prováděcího nařízení č. 1560/2003); lhůta na odpověď Spolkové republiky Německo byla stanovena do 12. 3. 2018. Z žalobou napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že žalovaný dle lustrace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra zjistil, že zamítnuta byla žádost o zpětvzetí jak Švýcarskem, tak i Německem. Z uvedeného se podává, že ve dvoutýdenní lhůtě ve smyslu věty třetí pododstavce druhého čl. 28 odst. 3 nebyl žádným ze států poskytnut souhlas s přijetím žalobce zpět. Tento souhlas nenastal ani v důsledku marného uplynutí dvoutýdenní lhůty dle věty poslední druhého pododstavce čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení. Ze správního spisu ani z žalobou napadeného rozhodnutí pak nevyplývá, že by do vydání žalobou napadeného rozhodnutí (tj. do 10. 3. 2018) Spolková republika Německo (popřípadě jiný stát) dodatečně vyslovila souhlas s přijetím žalobce zpět na své území (soud na tomto místě podotýká, že žalovaný si v případě pochybností či potřeby zjistit aktuální stav věci měl od Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky vyžádat aktuální informace či listiny ze spisu vedeného o dublinském řízení, přičemž je povinností Ministerstva vnitra za účelem řádného rozhodování ve věcech zajištění tyto listiny poskytnout; srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 6. 2017 č.j. 33 A 23/2017-25, s. 7).

15. Soud rovněž poukazuje na právní větu I. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2016 č.j. 10 Azs 256/2016-55, publ. pod č. 3430/2016 Sb. NSS: *„Zajištění cizince pro účely jeho předání do jiného členského státu Evropské unie příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a článku 28 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (nařízení Dublin III), není možné, absentuje-li reálný předpoklad dosažení účelu zajištění, tedy je-li evidentní, že cizinec nebude do jiného členského státu Evropské unie ve lhůtách stanovených čl. 28 odst. 3 citovaného nařízení předán.“*
16. Jelikož v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí ze správního spisu nevyplývalo, že by kterýkoliv ze států vyslovil souhlas s přijetím žalobce zpět (naopak žalovanému byl znám nesouhlas Švýcarska i Německa), přičemž dvoutýdenní lhůta dle věty třetí pododstavce druhého čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení již uplynula (a rovněž i lhůta dle věty první pododstavce druhého téhož ustanovení uplynula), žalovaný nebyl oprávněn přistoupit k prodloužení doby zajištění žalobce, neboť v případě žalobce nebyl dán reálný předpoklad dosažení účelu zajištění (tedy předání žalobce do jiného státu), resp. smysl zajištění žalobce za účelem předání do jiného státu ve smyslu § 129 zákona o pobytu cizinců již pominul. Žalobce tak měl být po uplynutí lhůty stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 2. 2018 o zajištění žalobce propuštěn na svobodu.
17. Ze shora uvedených důvodů soud žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. a současně dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

18. Žalobce měl ve věci úspěch, náleží mu proto náhrada nákladů řízení dle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Ze soudního spisu ovšem nevyplývá, že by mu v řízení o žalobě vznikly jakékoliv důvodně vynaložené náklady (to ostatně ani žalobce v řízení o žalobě netvrdil). Proto soud ve druhém výroku tohoto rozsudku žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení.
19. Ustanovený zástupce žalobce Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát, jemuž v souladu s § 35 odst. 9 větou první s.ř.s. platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem (§ 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), a písemné podání (doplnění blanketní žaloby - § 11 odst. 1 písm. d/ advokátního tarifu). Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb.), která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Za dva úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 6.800 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 1.428 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobce tedy činí 8.228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. dubna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.

samosoudkyně